

– הַרְבֵּנִית צְפוּרָה חֲנָה: כּוֹחָהּ שֶׁל תְּפִלָּה זָכָה
סְפּוּר מוֹפֵלָא מִירוּשָׁלַיִם הָעֵתִיקָה

בבית קטן ומלא אור
בירושלים העתיקה, חיו
הצדיק רבי אריה לוין ורעייתו,
הרבנית הצדקת צפורה חנה.
הבית שלהם היה מלא באהבת
תורה, בחסד ובאהבת השם.

כְּשֶׁהַרְבִּנִית עָמְדָה לַתְּפִלָּה, כָּל הָעוֹלָם סְבִיבָהּ הָיָה נִרְגָּע.
כָּל־אֶחָד בְּבֵית הַיְּהוּדָה אָמַר: מִי יָדַע תְּפִלָּה תִּהְיֶה מֵהָיְתָה:

מִי שֶׁלֹּא רָאָה אֶת הַרְבִּנִית בַּתְּפִלָּתָהּ –
לֹא יָדַע תְּפִלָּה מֵהֵי!

שְׁמַחָה גְדוֹלָה הִגִּיעָה לְבֵית! נוֹלַד לָהֶם בֶּן מְתוֹק וּמִיּוֹחַד בְּמִינוֹ.
שְׁמוֹ הָיָה אַבְרָהָם בְּנֵימִין, וְהוּא הָיָה יֶלֶד פֶּלְאִי מִמֶּנֶּשׁ.

כְּשֶׁהָיָה תִּינוֹק זָעִיר בֶּן תִּשְׁעָה חֳדָשִׁים בְּלִבָּד – קָרָה גַם עֲצוּם!
לִפְנֵי שְׁשָׁתָּה, הוּא אָמַר בְּקוֹל קָטָן וּבְרוּר:

נִשְׁהַכֵּל נִהְיָה בְּדַבָּרוֹ!

אך לפתע הגיעה צרה גדולה. אברהם בנִימין הקטן
חלה מאוד. החם שלו עלה והוא היה חלש.
הרבנית מיד פנתה אל הכח הגדול ביותר –
ביותר – התפילה אל השם.

היא פתחה את ספר התהילים וקראה פרקים
בדמעות זכות. כל מי שראה את הכוח שלה,
חזר ואמר:

מי שלא ראה את הרבנית בתפלתה –
לא ידע תפלה מהי!

אך הגזרה משמים היתה קשה, והלב
נשבר. הילד הקטן והקדוש נפטר ועלה
לשמים, כשהוא בן שנה וחצי בלבד.

הַהוֹרִים יָשְׁבוּ שְׁבָעָה כּוֹאֲבִים. בְּנֵי זֶג
בְּנֵי זֶג עוֹלִים מִרוּסְיָה שְׁאָהֲבוּ אֶת הַיֶּלֶד
הִגִּיעוּ לְנַחֵם. אֶךְ כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לַחֲדָר, הֵם
נִדְהָמוּ לַחֲלוּטִין מִמָּה שָׁרְאוּ!

הָאוֹרַח פָּנָה לְאִשְׁתּוֹ וְלַחַשׁ בְּרוֹסִית, בְּטוּחַ שְׂאִישׁ אֵינוֹ מִבֵּין:
"תִּרְאִי אוֹתָהּ! לַעֲמֹד כֹּךְ וּלְהִתְפַּלֵּל עֲכָשׁוּ? כִּנְרָאָה הִיא הַשְׁתַּגָּעָה
מֵרֹב צַעַר וְאֵינָהּ מְבִינָה אֶת גּוֹדֵל הָאָסוֹן!

A photograph of a room with rough stone walls. A small, square window in the upper right corner allows bright light to stream in, creating a strong diagonal beam of light across the wall. In the lower left corner, a dark, ornate book with gold lettering on its cover and spine rests on a simple wooden shelf. The book's spine has the words 'מסכת' and 'תענית' visible. The overall atmosphere is quiet and contemplative.

אך האמת הייתה פלא עצום.

הרבנית לא אבדה את דעתה! היא עמדה
בפינה והתפלה תפלת מנחה בדבקות מופלאה
ובאמונה שלמה בקדוש ברוך הוא.

”הַרְבֵּנִית סִימָה אֶת תְּפִלָּתָה.
בְּקוֹל רָגוּעַ, צָנוּעַ וּמְלֵא אֲצִילוֹת,
הִיא פָּנְתָה אֵלֵיהֶם בְּרוֹסִית עֲצֻמָּה:
”שִׁמְעֵתִי אֶת דְּבָרֵיכֶם.
דַּעֲתִי לֹא הִשְׁתַּבַּשָּׁה כָּלֵל...”
הָאוֹרְחִים עָמְדוּ נִפְעָמִים!

היא הסבירה להם את דרך התורה:

חכמינו למדו אותנו – שלשה ימים מיועדים לבכי ולצער, אך
לאחר מכן, יש לקבל את גזרת השם באמונה ובאהבה.

ימי בכי

קבלת הדין באמונה

אֲנִי מִתְנַחֶמֶת" הִיא הַמְּשִׁיכָה בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת, "שְׁבִמְקוֹם
לְלַמֵּד בְּעוֹלָם הַזֶּה, בְּנֵי אֲבָרָהָם בְּנִימִין זָכָה לַעֲלוֹת יִשְׂרָאֵל
לִישִׁיבָה שֶׁל מַטְעָלָה! הוּא יוֹשֵׁב כָּעֵת בַּשָּׁמַיִם וְלוֹמֵד
תּוֹרָה מִפִּי שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון עֲצָמוֹ!"

תורה

האורחים הבינו שעומדת מולם אשה דגולה עם אמונה טהורה.
וגם הם, כמו כל מי שהיכיר אותה, ידעו בברווז:

מי שלא ראה את הרבנית בתפלתה – לא ידע תפלה מהי!

